

กาลา HOUNDED

เควิน เอิร์น เฌียน ฟูสวส แปล

NEW YORK TIMES BESTSELLER

คำนำสำนักพิมพ์

อิมอ่านภูมิใจเสนอ THE IRON DRUID CHRONICLES หรือที่นักอ่านเรียกกันสั้น ๆ ว่า “ไอรอน ดรูด” ซีรีส์ใหม่ แนวแฟนตาซี เรื่องราวของดรูดอายุ 21 ศตวรรษ นามว่า แอตติคัส โอซัลลิแวน ซึ่งแม้จะอยู่มานานมาก แก่มากกก แต่ร่างกายไม่ได้แก่ตาม ยังเป็นหนุ่มวัยรุ่นมาดเท่เหมือนร็อกสตาร์ มีหนายที่เป็นผีดูดเลือดกับมนุษย์หมาป่าเป็นเพื่อน และมีหมาแสนรู้ที่คุยกันทางจิต

เล่ม 1 **ไล่ล่า** แอตติคัสต้องต่อกรกับ แองกัส โอจ์ เทพความรักแห่งเคลต์ คัทรูคู่อากาศที่หวังชิง ฟรักอาราร์ห์ ดาบวิเศษ ฉากหลังของเรื่องคือเมืองเท็มปี รัฐแอริโซนา ที่ซึ่งแอตติคัสเปิดร้านขายหนังสือและบริการชงชาสมุนไพร ก่อนเทพแองกัสจะส่งภูต ยักษ์ และแม่มดมาก่อกวน ดรูดแอตติคัสต้องใช้พลังและความสามารถที่สั่งสมมากกว่า 2,100 ปี มารับมือการไล่ล่าอย่างเอาเป็นเอาตายครั้งนี้ ในขณะที่เดียวกันก็หวังว่าเทพีแอสเนย์ยวอนจะอยู่ข้างเขา รับรองว่าสนุกถึงใจแน่

ผู้อ่านจะได้พบกับการไล่ล่าที่ตื่นเต้นเร้าใจ แปลกใหม่ การชิงไหวพริบระหว่างแอตติคัสกับเทพและเทพีในตำนาน แม่มดสาวสวย แม่มดสาวสวยของชลช นอกจากนี้ ยังได้เพลิดเพลินไปกับเรื่องเล่าในตำนาน เหตุการณ์สำคัญทางประวัติศาสตร์ จากความรู้ของแอตติคัสที่มีชีวิตยาวนาน ได้อยู่ในเหตุการณ์สำคัญต่าง ๆ ของโลก สำหรับคนที่เอ็นดูโอเบอร์อน หมาช่างพูดของเขา ก็ไปติดตามทวิตเตอร์ @IrishOberon กันได้

สุดท้าย ขอขอบคุณทุกท่านที่สนับสนุนอิมอ่านเรื่อยมา <ตอนนี้ขอตัวไปชงชาแบบแอตติคัสก่อนนะ>

บทที่ 1

การมีชีวิตอยู่สืบเผ่าเผ่าดารรมมีสิทธิ์พิเศษหลายอย่าง ที่สำคัญที่สุดคือ เป็นประจักษ์พยานการกำเนิดของบุคคลอัจฉริยะหายาก เรื่องมักจะเป็นทำนองนี้ คนผู้ไม่ไยดีความสำคัญของขนบธรรมเนียม ไม่ยี่หระแวตามุ่งร้ายของผู้มีอำนาจ และทำสิ่งที่เพื่อนร่วมชาติคิดว่าโคตรบ้า คนเหล่านี้ กาลิเลโอคือคนโปรดสุด รองลงมาคือแวน โกะห์ ว่าแต่เขาก็โคตรบ้าจริงๆ

ขอบคุณเทพีที่ผมดูไม่เหมือนคนที่เคยพบกาลิเลโอ—หรือคนที่เคยชมละครของเซกสเปียร์รอบปฐมทัศน์ หรือเคยขี่ม้ากับกองทัพของเจงกิสข่าน เวลาใครถามอายุผม ผมตอบแคว่ว่า ยี่สิบเอ็ด ถ้าเขาทักท้วงว่า หมายถึงปีแทนทศวรรษ หรือศตวรรษ ก็ไม่ถือเป็นความผิดของผมใช่ไหม ที่จริงผมยังถูกเรียกตรวจบัตรประชาชนอยู่ ซึ่งพวกผู้สูงวัยจะบอกคุณว่า นับเป็นคำชมอย่างยิ่ง

รูปลักษณะเหมือนหนุ่มน้อยไอริชไม่ได้เอื้อประโยชน์เวลาผมวางทำเครื่องขริมในสถานที่ทำธุรกิจ—ผมเปิดร้านขายหนังสือเวทมนตร์ และมีเคาน์เตอร์ปรุงยาแทรกอยู่ตรงหัวมุมภายในร้าน—แต่มีข้อดีเด่นชัดข้อหนึ่ง เช่นเวลาผมไปร้านของชำ

ผู้คนที่เห็นผมเป็นลอนสีแดง ผิวขาว และเคราแพะ มักนึกว่าผมเล่นฟุตบอลและชอบดื่มเบียร์กินเนส ถ้าผมใส่เสื้อกล้ามเพรียวสักทั้งท่อนแขนขวา พวกเขาจะเดาว่า ผมอยู่ในวงร็อก สูบยาจัด ไม่มีใครจุกคิดสักนิดว่า ผมอาจเป็นครูอิตสมัยโบราณ—นั่นจึงเป็นเหตุผลสำคัญที่ผมชอบรูปลักษณ์แบบนี้ ถ้าผมไว้เคราขาว ใส่หมวกปลายแหลม อดศักดิ์ศรีและภูมิความรู้ ผิวพรรณเปล่งปลั่ง ใคร ๆ อาจเข้าใจผิด—หรือเข้าใจ—ถูก

บางครั้งผมลืมรูปลักษณ์ของตนเอง เผลอทำสิ่งที่ขัดกับบุคลิก เช่น ร้องเพลงต่อนักภาษาอาราเมอิคขณะเข้าแถวในร้านสตาร์บัคส์ แต่ข้อดีอย่างหนึ่งที่อาศัยอยู่ตามเมืองใหญ่ในอเมริกาคือ ผู้คนไม่สนใจคนประหลาด ไม่ก็ย้ายไปอยู่ชานเมืองเพื่อหนีคนเหล่านี้

ซึ่งไม่มีทางเป็นแบบนี้แน่ในยุคก่อน คนที่ไม่เหมือนใครในสมัยนั้นจะถูกเผาตายคาเสาหรือถูกก้อนหินขว้างตาย แต่แน่ละ สมัยนี้ก็มีด้านเสียสำหรับคนที่แตกต่าง ผมจึงทุ่มเททำตัวกลมกลืน ด้านเสียก็มักเป็นแค่การถูกรังควานและการดูถูก ซึ่งถือว่าพัฒนาขึ้นมากเมื่อเทียบกับการตายนองความบันเทิงของคนธรรมดา

การดำรงชีวิตในโลกสมัยใหม่มีข้อดีหลายประการ คนเก่าแก่ส่วนใหญ่ที่ผมรู้จัก คิดว่าสิ่งดึงดูดของความทันสมัยอยู่ที่ความคิดชาญฉลาด เช่น การประปาในบ้าน และแวนกันแดด แต่สำหรับผม สิ่งที่น่าดึงดูดในอเมริกาคือไร้เทพ ตอนเป็นเด็ก ช่วงหลบหนีพวกโรมัน แทบไม่มีที่ไหนในยุโรปที่ผมเดินหนึ่งไมล์โดยไม่เหยียบถูกหินศักดิ์สิทธิ์ของเทพสักองค์หรืออะไรสักอย่าง แต่ที่นั่นในแอริโซนา สิ่งเดียวที่ผมต้องกังวลคือ บางครั้งอาจเจอเทพไคโอท ที่จริงผมชอบเขา (ข้อหนึ่งคือ เขาไม่เหมือนเทพธอร์ นั่นหมายถึงเราคงจะเข้ากันได้ดี พวกเด็กเรียนมหาวิทยาลัยที่นี่ พูดยังเทพธอร์ว่า “ซัวซ่า” ถ้าพวกเขาไซครายเจอเข้า)

และที่ดียิ่งกว่าการมีเทพน้อยในแอริโซนาคือ แทบไม่มีภูต ผมไม่ได้หมายถึงพวกสัตว์น่ารักมีปีกที่ดิสนีย์เรียกว่า “นางฟ้า” แต่ผมหมายถึงภูต

ที่เรียกว่า ซีพี ซึ่งเป็นลูกหลานจริง ๆ ของทิวอาห์ฮา เดย์ ดานอัน เกิดในเทียร์นาโนจ์ ดินแดนแห่งความเยาว์วัยชั่ววันจันทร์ ฆูตแต่ละตนควักอวัยวะภายในของคุณขณะสวมกอด พวกเขาไม่ได้ตามล่าผมมาก ผมก็พยายามอยู่ในสถานที่ซึ่งตามหาไม่่าย ในยุโรปพวกเขามีทางเข้าออกมากมายที่พื้นดิน ทว่าในทวีปอเมริกา พวกเขาถูกต้องอาศัยต้นโอ๊ก ต้นแอช และต้นหนามเพื่อเดินทาง ต้นไม้เหล่านี้ไม่ค่อยโตอยู่ร่วมกันในแอริโซนา ผมเจอสถานที่สองสามแห่งที่มีลักษณะแบบนี้ เช่น เทือกเขาไวท์ที่อยู่ใกล้ชายแดนรัฐนิวเม็กซิโก และบริเวณชายฝั่งแม่น้ำใกล้เมืองทูซอน แต่ทั้งสองแห่งอยู่ห่างร้อยกว่าไมล์จากย่านที่ผมอยู่ ซึ่งมีถนนลาดยางอย่างดี ใกล้มหาวิทยาลัยในเมืองเท็มปี ผมไตร่ตรองแล้วว่า มีโอกาสน้อยนักที่ฆูตจะเข้ามายังโลกบริเวณนั้น แล้วข้ามฝ่าทะเลทรายปราศจากต้นไม้เพื่อตามหาครูดิตตัวป่วน ดังนั้นเมื่อพบสถานที่นี้ในช่วงปลายยุคเก้าสิบ ผมจึงตัดสินใจอยู่จนกว่าคนท้องถิ่นจะแคลงใจ

เป็นการตัดสินใจดีที่สุดกว่าหนึ่งทศวรรษ ผมปลอมชื่อใหม่ เข้าร้านแว่นป้ายเขียนว่า ร้านหนังสือดวงตาที่สามและสมุนไพรม (บอกนัยถึงความเชื่อพระเวทและพระพุทธรเจ้า เพราะถ้าใช้ชื่อเคลติกจะเป็นที่สงสัยแก่พวกที่กำลังตามหาผม) และซื้อบ้านหลังเล็กอยู่ในระยะสี่จักรยานถึง

ผมขายลูกแก้วพยากรณ์และไฟแฟโรตีให้เด็กมหาวิทยาลัย ผู้ต้องการทำให้พ่อแม่ที่นับถือโปรเตสแตนต์ตกใจ มีหนังสือหนาเตอะไว้สละจำนวนมากที่มี “คาถา” สำหรับสาวกัลทีวิกกาผู้แสดงความรักออกนอกหน้า และมีวิธีรักษาด้วยสมุนไพรมสำหรับคนที่หัวใจเอชานะหม้อ ผมยังมีแม้แต่หนังสือเวทมนตร์ครูดิตเป็นตั้ง ๆ ทุกเล่มอิงช่วงฟื้นฟูยุควิกตอเรีย เขียนแต่เรื่องเพื่อจ้อ เป็นที่สนุกสนานอย่างยิ่งเวลาขายของพวกนี้ได้ อาจจะเดือนละครั้ง ผมมีลูกค้ำที่มีเวทมนตร์จริง ๆ ต้องการตำรามนตร์ดำของแท้ เป็นสิ่งที่คุณไม่กล้าลองดีหรือแม้แต่รู้จักจนกว่าจะทำสำเร็จ โดยมากผมขายหนังสือหายากผ่านอินเทอร์เน็ต—ความเจริญยิ่งยวดอีกอย่างหนึ่งของโลกสมัยใหม่

แต่ตอนปลอมชื่อใหม่และหาบ้านทำธุรกิจ ผมนึกไม่ถึงว่า ง่ายมากถ้าใครสักคนจะตามหาผมโดยค้นหาข้อมูลสาธารณะทางอินเทอร์เน็ต ไม่เคยเอะใจว่าพวกที่อยู่ยุโรปจะทำแบบนั้น—คิดว่าพวกเขาคงเพิ่งถูกแก้วตามหาผมหรือใช้วิธีพยากรณ์ ไม่ใช่หาทางอินเทอร์เน็ต—ผมจึงไม่ระมัดระวังในการเลือกชื่อ ผมน่าจะใช้ชื่อ จอห์น สมิธ หรือชื่อที่น่าเศร้าและธรรมดาแบบนั้น แต่ความภูมิใจไม่ยอมให้ผมใช้ชื่อคริสเตียน ผมจึงใช้ไอซัลลิแวน เป็นนามสกุลจริงภาษาอังกฤษ ส่วนชื่อที่ใช้ประจำ ผมใช้ชื่อกรีกแก้ว่าแอตติคัส ดังนั้น เด็กหนุ่มนามไอซัลลิแวน เข้าใจว่าอายุยี่สิบเอ็ด เจ้าของร้านหนังสือเวทมนตร์ และชายหนังสือหายากมาก ซึ่งเขาไม่มีความรู้ ข้อมูลเหล่านี้น่าจะพอให้ญาติตามผมเจอ

วันศุกร์ สามสัปดาห์ก่อนเทศกาลชาวอิน พวกนั้นจู่โจมผมหน้าร้าน ตอนเดินออกไปกินมื้อกลางวัน ดาบฟันใต้เขาโดยไม่มีคำเตือน “ระวัง!” แขนที่กำลังสะบัดดาบทำให้คนถือเสียหลัก เมื่อผมกระโดดข้าม ปล้นกระแทกศอกซ้าย ใส่หน้าขณะเขาพยายามตั้งหลัก เมื่อนั้นญาติคนหนึ่งล้มลง ยังเหลืออีกสี่

ขอบคุณเทพเบื้องล่างสำหรับจิตระวาง ผมจำแนกว่าคือ ทักษะการอยู่รอด ไม่ใช่อาการวิตจักริต ดาบคมกริบจึงถูกลับแรมศตวรรษเพื่อดำเนินลับมืดของพวกที่ ต้องการจะ ฆ่า ผม ผมจึงใส่สร้อยคอเครื่องรางเหล็กเย็น และไม่เพียงแต่บดบังร้านด้วยกรงเหล็ก แต่ยังมีเวทมนตร์คุ้มกันซึ่งร้ายเพื่อใส่ญาติและสิ่งไม่พึงปรารถนาอื่น จึงฝึกต่อสู้แบบไร้อาวุธและทดสอบแข่งความไวกับพวกผีดูดเลือด สิ่งเหล่านี้ช่วยชีวิตผมนับครั้งไม่ถ้วนจากอหังพาลพวกนี้

คำว่าอหังพาลอาจแรงเกินไป คำนี้ความหมายแฝงคือ กล้ามเนื้อเป็นมัด และแสวงหาความชาญฉลาด เด็กหนุ่มพวกนี้ดูเหมือนไม่เคยเข้าสถานออกกำลังกาย หรือเคยได้ยินคำว่า สารสร้างกล้ามเนื้อสเตียรอยด์ พวกเขาดูผอม ชี้โรคผู้ปลอมตัวเหมือนพวกนักวิ่งข้ามประเทศ เปลือยแผ่นอก ใส่แค่กางเกงขาสั้น สีเลือดนกกั้บรองเท้าวิ่งราคาแพง คนเดินผ่านอาจคิดว่า พวกเขากำลังตีผมด้วยไม้กวาด แต่นั่นเป็นเพียงมายาที่พรางอาวุธไว้ ปลายแหลมลงงว่าคือกิ่งไม้

ฉะนั้นถ้าผมไม่เห็นทะเลรูปร่างลวงตาของพวกเขา ผมคงประหลาดใจถึงตาย เมื่อถูกไม้กวาดอันสวยงามแทงอวัยวะสำคัญ เพราะเห็นทะเลรูปร่างของเหล่าภูต ผมจึงเห็นผู้ร้ายสองตนจากสี่ตนถือหอกอยู่ ภูตตนหนึ่งวนอยู่รอบด้านขวา ปลอดภัยอยู่ในร่างมนุษย์ พวกเขาดูเหมือนพวกภูตทั่วไป—นั่นคือ ไม่มีปีก น่องห่มน้อยชิ้น คลับคล้ายผู้ชายอย่างออร์แลนโด บลูมแสดงบทเลโกลัส พวกผู้ชายที่คุณเห็น โนโฆฆณาลินคำสำหรับร้านทำผม ภูตที่ถือหอกแทงผมพร้อมๆ กันจากด้านข้าง แต่ผมตบปลายดาบออกด้วยข้อมือแต่ละข้างเพื่อสองตนจะได้โถมเลยผมไปยัง ด้านหน้าและหลัง จากนั้นผมก็รุกใส่ทำป้องกันของภูตที่อยู่ด้านขวา ใช้ท่อนแขน ล็อกคอเขาไว้ หายใจไม่ออกเพราะคอหอยถูกบีบ ร่วงไปสอง แต่พวกเขา แคล้วคล่องว่องไว นัยน์ตาดำไม่มีแววปรานี

ผมปล่อยด้านหลังโล่งให้จู่โจมโดยรุกใส่ด้านขวา ผมจึงหมุนตัวยกท่อน แขนซ้ายสูงเพื่อกันแรงจู่โจมที่รู้ว่ากำลังจะมา เป็นตามคาด มีดาบกำลังจะฟัน ถูกกะโหลกผม แขนผมป้องกันที่หวดสุดแรง มันฟันเข้ากระดูก เจ็บมาก แต่คงไม่มากเท่ากับถ้าผมปล่อยมันหวด ผมเบ้หน้าเจ็บปวดและก้าวรูดหน้า ปล่อยหมัดชกท้องของภูต เขาลอยกระแทกผนังร้าน—ผนังซึ่งมีลูกกรงเหล็ก ร่วงไปสาม ผมยิ้มให้สองตนที่เหลือซึ่งไม่ดูร้ายเท่าพวกเมื่อกี้ที่จะเล่นงานผม ถึงตาย สหายสามตนไม่เพียงแต่ถูกทำร้ายร่างกาย แต่ยังถูกมนตร์ยาพิษเพราะ สัมผัสตัวผม เครื่องรางเหล็กเย็นผูกเข้ากับรัศมีของผม ถึงตอนนี้พวกเขาต้อง เห็นแล้ว ผมเป็นครูดเหล็ก ผันร้ายสุดสยองมีเนื้อหนัง เยื่อรายแรกแตกสลาย เป็นเถ้าแล้ว ส่วนอีกสองใกล้จะรู้ชัดแล้วว่า เราต่างเป็นเพียงฝุ่นในสายลม

ผมสลัดรองเท้าแตะที่สวมอยู่ ถอยไปข้างหลังเล็กน้อยถูลงนอน เพื่อให้ผนัง ลูกกรงทั้งแผงอยู่ด้านหลังพวกภูตเต็มที นอกจากจะเป็นกลยุทธ์ที่ดี ยังทำให้ผม อยู่ใกล้พื้นที่แนวยาวแคบระหว่างถนนกับทางเท้า บริเวณที่ผมสามารถดึงดูด พลังจากพื้นดินเพื่อปิดบาดแผลและระงับความเจ็บปวด เรืองเย็บแผลกล่อมเนื้อ เตี้ยผมค่อยกังวล ที่น่าห่วงทันทีคือ ต้องห้ามเลือด เพราะมีสิ่งน่ากลัวหลายสิ่ง ที่อาจมีพอมดไม่หวังดีกระทำต่อเลือดของผมได้

ขณะเหยียบเท้าบนพื้นหญ้าและดึงดูดพลังเพื่อรักษา ผมส่งเสียงเรียก—คล้ายกับข้อความด่วนสู่ผืนดิน—ไปยังธาตุเหล็กที่ผมรู้จัก เพื่อบอกว่ามีภูตสองตนยืนอยู่ต่อหน้า มันต้องการของว่างใหม่ มันจะรีบตอบ เพราะพื้นดินผูกกับผม เหมือนที่ผมผูกกับมัน แต่อาจใช้เวลาสักครู่ ระหว่างรอ ผมตั้งคำถามผู้ทำร้ายผม

“อยากรู้จัก พวกแกต้องการจับหรือสังหารฉันล่ะ”

ภูตที่อยู่ด้านซ้าย ถือดาบสั้นในมือขวา ตะคอกผมแทนที่จะตอบ “บอกเรามาว่า ดาบอยู่ที่ไหน!”

“ดาบไหน” ที่อยู่ในมือแกหรือ ก็ยังอยู่ในมือแกวะ เจ้าตัวโต”

“แกรู้ว่าดาบไหน! ฟรักอาราห์ ผู้ฆาตรีบ!”

“ไม่รู้ว่าแกพูดเรื่องอะไร ผมสันนิษฐาน “ใครส่งพวกแกมา แนใจหรือว่ามาหาถูกคน”

“เราแน่ใจ” ภูตถือหอกยิ้มเยาะ “แกมีรอยสักดรูอิด และเห็นร่างพรางตาของเราได้”

“แต่พวกที่มีเวทมนตร์หลายคนก็ทำได้ ไม่จำเป็นต้องเป็นดรูอิดถึงจะเห็น คุณค่ารอยสักเคลติก ลองคิดดูสิ สหาย พวกแกมาถามฉันเรื่องดาบ ก็เห็นอยู่ว่าฉันไม่มี ไม่อย่างนั้นป่านี่ฉันก็ชักออกมาแล้ว ฉันอยากให้พวกแกลองคิดดูว่าพวกแกอาจจะถูกส่งมาตาย แนใจหรือว่าคนที่ส่งพวกแกมา มีเจตนาบริสุทธิ์”

“เราถูกส่งมาตายหรือ” ภูตถือดาบพูดละล้าละลักที่ผมพูดเหลวไหล

“ห้าต่อหนึ่งนะหรือ”

“ตอนนี้เหลือสองต่อหนึ่ง พวกแกอาจไม่ทันเห็นตอนฉันฆ่าพวกของแกทั้งสาม คนที่ส่งพวกแกมาคงรู้ว่า จะเกิดขึ้นแบบนี้”

“แองกัส โอจี้ไม่มีทางทำอย่างนั้นกับเรา!” ภูตถือหอกร้องดัง เป็นการยืนยันสิ่งที่ผมสงสัย ผมรู้ชื่อแล้ว ชื่อนี้ไล่ล่าผมมาสองพันปี “พวกเราคือสายเลือดของเขา!”

“แองกัส โอจ้หลอกพ่อตัวเองให้ออกจากบ้าน ความเป็นพี่น้องของพวกแกมีความหมายกับคนอย่างเขาด้วยหรือ นี่ ฉันอยู่ที่นี้มาก่อน พวกแกไม่เคย เทพความรักแห่งเคลต์ไม่เคยรักสิ่งใดนอกจากตนเอง เขาไม่เคยเสียเวลาหรือเสียงชีวิตอันสูงส่งของเขามาทำเรื่องซี้ปะตี๋วหรอก ทุกครั้งที่เขาคิดว่าพบฉัน เขาจะส่งลูกหลานกลุ่มเล็กที่กำจัดได้ง่าย ถ้าพวกนั้นรอดกลับไป เขารู้ว่าฉันไม่ใช่ฉันตัวจริง เข้าใจไหม”

พวกเขาค่อย ๆ แสดงสีหน้าเข้าใจ ตั้งท่าหมอบป้องกันตัว แต่สายไปแล้ว พวกเขามองไม่ถูกทาง

ลูกกรงตามแนวผนังร้านละลายออกจากกันเงิบ ๆ อยู่คั่นหลัง แปรเปลี่ยนเป็นพื้นที่เหล็กแหลมคม ปากยักษ์สีดำอ้าจับพวกเขา กัดเนื้อของภูตราวกับเป็นเนยแข็งนุ่ม ถูกกลืนอย่างกับเจลลี่ ด้วยเวลาเพียงให้กรีร้องตื่นตระหนกและสิ้นเสียง อาวุธกระทบพื้นดั่งเครื่อง ร่างพรางตาหายวับ จากนั้นปากเหล็กละลายกลายเป็นลูกกรงเช่นเดิม หลังจากให้เกียรติผมด้วยรอยยิ้มชั่วแวบอย่างพอใจ

ผมได้รับข้อความจากธาตุเหล็กก่อนจะจางหาย ด้วยอารมณ์ปะทุ และมโนภาพจากภาษาที่ใช้: //ตรูอิดเรียก / ภูตรออยู่ / อร่อย / ขอขอบคุณ//

บทที่ 2

W มภาคตามองว่า อาจมีคนเห็นการต่อสู้ แต่ไม่มีใครอยู่แถวนั้น—เป็นช่วงพักเที่ยง ร้านของผมอยู่บนถนนแอส ทางทิศใต้ของถนนยูนิเวอร์ซิตี ร้านอาหารทั้งหมดอยู่ที่ทิศเหนือของถนนยูนิเวอร์ซิตี ตลอดแนวถนน ทั้งถนนแอส และถนนมิลล์

ผมเก็บอาวุธขึ้นจากทางเดิน เปิดประตูร้าน นึกขึ้นป้ายบอกพักกลางวัน ผมพลิกป้ายอีกด้านที่เขียนว่าเปิด ไหน ๆ ก็ทำงานเสียหน่อย เพราะเก็บกวาดร้านทำให้ผมอยู่ติดร้าน ผมเดินไปที่โต๊ะชงน้ำชา เติมน้ำใส่เหยือก แล้วตรวจดูแขน มันยังแดงบวมอยู่จากรอยถูกฟัน แต่ไม่เป็นไร ผมไม่เจ็บแล้ว แต่คิดว่าไม่ควรเสี่ยงให้กล้ามเนื้อฉีกขาดโดยการยกน้ำ ผมต้องเดินสองรอบ ผมคว้าขวดน้ำยาฟอกขาวจากใต้อ่างล้าง เดินออกไปวางเหยือกน้ำบนเคาน์เตอร์ เเท่น้ำยาบนรอยเปื้อนเลือดทุกแห่ง แล้วกลับไปหยิบเหยือกน้ำล้างออกให้หมด

หลังจากล้างรอยเลือดหมดด้วยความสบายใจ อีกายักษ์บินตามเข้ามา ในร้านขณะผมเปิดประตูเพื่อเก็บเหยือกน้ำ มันเกาะอยู่บนรูปืนพระคนเณศครึ่งตัว สยายปีกและกระพือขนอย่างกราดเกรี้ยว มอรริกานั่นเอง ผู้เลือกสังหาร

แห่งเคลต์และเทพีสงคราม นางเรียกชื่อไอริชของผม “ชียาฮาน โอซัลลูห์เวน” นางร้องเสียงแหบแห้ง “เรามีเรื่องต้องคุยกัน”

“ท่านแปลงเป็นร่างมนุษย์ไม่ได้หรือ” ผมถามขณะวางเหยือกน้ำผึ้งแห้งบนตะแกรง การเคลื่อนไหวทำให้ผมสังเกตเห็นรอยเลือดบนสร้อยเครื่องราง จึงถอดสร้อยจากคอเพื่อล้างออก “น่าขนลุกเวลาท่านพูดกับข้าแบบนี้ จะงอยนกออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดแทรกไม่ได้”

“ข้าไม่ได้เดินทางมาเรียนภาษาศาสตร์” มอรริกานแถลง “ข้านำข่าวร้ายมาบอก แองกัส โอจัวร์ว่าเจ้าอยู่ที่นี้”

“อ้อ ข้ารู้แล้ว ท่านเพิ่งจัดการภูตห่าตनที่ตายไปไม่ใช่หรือ” ผมวางสร้อยคอบนเคาน์เตอร์ แล้วเอื้อมหยิบผ้าเช็ดให้แห้ง

“ข้าส่งพวกเขาไปหาเมานีออน แม็คลีสร์” นางตอบ เอย์ถึงเทพเคลต์ผู้พาลิ่งมีชีวิตไปยังดินแดนแห่งความตาย “แต่มีมากกว่านั้น แองกัส โอจัวร์จะมาเอง ซึ่งคงกำลังเดินทางด้วยข้า”

ผมนิ่งเฉย “ท่านแน่ใจหรือ” ผมถาม “มีหลักฐานแน่ชัดหรือไม่”

อีกกระพือปีกรำคาญ ร้องกา “ถ้าเจ้ารอหลักฐานก็คงสายเกิน” นางว่า ผมโล่งอกโล่งใจ ความตึงเครียดระหว่างสะบักมลายไป “ถ้าอย่างนั้น คำทำนายก็คลุมเครือ” ผมบอก

“ไม่ คำทำนายจะจงเสียวละ” มอรริกานแย้ง “ความพินาศมาเยือนเจ้าแล้ว เจ้าต้องหนีถ้าเจ้าต้องการหลบเสียง”

“เห็นไหม เอาอีกแล้ว ท่านพูดอย่างนี้ทุกครั้ง ทุกปีช่วงชาวอิน” ผมพูด “ถ้าไมไซธอร์มาจับข้า ก็เป็นพวกโอลิมเปียน จำเรื่องปีที่แล้วได้ไหม อพอลโล โกรธที่ข้าไปยุ่งกับปีศาจดวงอาทิตย์แห่งมหาวิทยาลัยแอริโซนาสเตท—”

“ครั้งนี้ไม่เหมือนเดิม”

“—ดีที่ผมไม่ได้เรียนที่มหาวิทยาลัยนั้น แคทำงานอยู่ใกล้ เขานั่งรถม้าทองมายิงท่าธนูไล่ผม”

อีกาเดินลากเท้าบนรูปปั้นครึ่งตัว ดูท่าทางไม่สบาย “เป็นการตีความที่
ฟังมีเหตุผลตอนนั้น”

“เทพดวงอาทิตย์แห่งกรีกโบราณเพราะความสัมพันธ์อันไม่มีตัวตนของครุวิต
ชราชกับตราสัญลักษณ์ของมหาวิทยาลัยในอีกซีกโลกหนึ่งมีเหตุผลหรือ”

“ข้อมูลพื้นฐานถูกต้อง ซียาฮาน ซิปนาวุฮิงเจ้า”

“แค่พวกเด็กเอาลูกดอกเจาะยางรถจักรยานของข้า มอริริกัน ข้าคิดว่า
ท่านกล่าวเกินจริงไปหน่อย”

“ถึงอย่างนั้น เขาก็ไม่ควรอยู่ที่นั่นต่อไป ลางบอกเหตุหายนะ”

“รับทราบ” ผมถอนหายใจ “แต่บอกข้าหน่อยว่าท่านเห็นอะไร”

“ข้าได้คุยกับแองกัสเมื่อไม่นานนี้—”

“ท่านคุยกับเขาหรือ” นี่ถ้าผมกินอะไรแล้ว ผมคงล้าลัก “ข้านึกว่าท่าน
เกลียดกัน”

“ใช่ เราเกลียดกัน แต่ฉันไม่ได้หมายความว่า เราจะพูดคุยกันไม่ได้ ข้าไป
พักผ่อนที่เทียร์นาโนจต์เมื่อหลังจากไปเมโสโปเตเมีย—เจ้าไปที่นั่นบ้างหรือเปล่า
เป็นกิจกรรมดีเลิศ”

“อะไรนะ แต่ตอนนี้พวกมนุษย์เรียกว่าอิรัก เปลา ข้าไม่ได้ไปที่นั่น
ร่วมศตวรรษ” แนวคิดเรื่องกิจกรรมของมอริริกันกับของผมต่างกันมาก ในฐานะ
ผู้เลือกสังหาร นางไม่ชอบอะไรมากเท่ากับสงครามยึดเชื้อ นางคบหากับกาลี
และแวลคีรี พวกนางมีงานกลางคืนของพวกเทพีความตายในสนามรบ ส่วนผม
ในทางตรงกันข้าม เลิกคิดว่าสงครามเป็นสิ่งเกรียงไกรนับจากครุเสด ทุกวันนี้
เบสบอลคือสิ่งที่ผมสนใจ “แองกัสพูดอะไรกับท่าน” ผมกระตุ่น

“เขาแค่ยิ้มและบอกให้ข้าตามหาเพื่อนของข้า”

ผมเลิกคว่ำ “ท่านมีเพื่อนด้วยหรือ”

“ไม่มีนะสิ” อีกากระพือปีก ทำท่าเศร้ากับคำตอกย้ำ “ข้าว่าเฮคาที่เป็น
คนตลก ช่วงนี้เราเจอกันบ่อย แต่ข้าคิดว่าเขาหมายถึงเจ้า”

มอริริกันและผมมีความเข้าใจกันบ้าง (แม้ผมจะรู้สึกว่าเขาแน่ไม่ได้นัก) นางจะไม่มาหาผมตรงๆ ที่การมีชีวิตของผมยังทำให้แองกัส โอจ้เจ็บปลาบด้วย อาฆาต นี่ไม่ใช่มิตรภาพแน่ๆ—นางไม่ใช่สิ่งมีชีวิตประเภทที่จะยอม—แต่เรารู้จักกันมานาน และนางก็แวะมาหาบ่อยครั้งเพื่อช่วยผมแก้ปัญหา “คงน่าอายสำหรับข้า” ครั้งหนึ่งนางเคยอธิบายขณะพาผมออกจากสมรภูมิโกรธา “ถ้าเจ้าถูกตัดศีรษะ แต่ไม่ตาย ข้าก็คงมีคำอธิบาย การละเลยหน้าที่เป็นสิ่งที่แก้ตัวยาก เพราะฉะนั้นจากนี้ไป อย่าทำให้ข้าต้องคร่ำครวญชีวิตเจ้าเพื่อรักษาหน้า” ตอนนั้นผมยังกระหายเลือด ผมรู้สึกถึงกระแสพลังไหลผ่านรอยสัก ผมคือส่วนหนึ่งของพีอาห์นาในเหตุการณ์นั้น ผมไม่ต้องการอะไรมากไปกว่าตีเดียกษัตริย์คาร์เบอร์ผู้หยิ่งยโส นั่น แต่มอริริกันเลือกช่วงเวลาที่เทพีความตายบอกให้หนีจากสนามรบ คุณควรจะหนี ตั้งแต่นั้น ผมก็เป็นศัตรูกับแองกัส โอจ้ตลอดหลายศตวรรษ นางตักเตือนผมเป็นครั้งคราวถึงภัยอันตรายแก่ชีวิต แม้ว่าบางครั้งนางจะพูดเกินจริง แต่ผมคิดว่าควรขอบคุณที่นางไม่เคยประเมินผิดหรือเพิกเฉยที่จะตักเตือนผมเลย

“เขาอาจจะกำลังแก้งยูท่าน มอริริกัน” ผมพูด “แองกัสเป็นคนอย่างนั้น”

“ข้าู้ดี ข้าถึงสังเกตแนวโน้มของฝูงอีกา แล้วเจอกลางรัยบริเวณที่เจ้าอยู่” ผมชักสีหน้า มอริริกันพูดต่อก่อนที่ผมจะทันพูด “ข้ารู้ว่าคำทำนายแค่นี้ไม่พอสำหรับเจ้า เพราะฉะนั้น เพื่อหาสิ่งชี้ชัดเพิ่ม ข้าจึงโยนไม้”

“ฮะ” ผมพูด ที่จริงนางก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน การโยนตัวเลขหรือตัวอักษรมีหลายวิธี หรือวิธีพยากรณ์อื่นโดยสุ่มตีความว่าเป็น สิ่งบ่งบอกอนาคต ผมเห็นด้วยกับทุกวิธีมากกว่าการเฝ้าดูแนวโน้มของนก หรือเฝ้าดูก้อนเมฆ เพราะถ้าผมเป็นคนโยน มันจะพุ่งเป้ามาที่การคาดเดาจากตัวผม นกโบยบินเพราะต้องการหาอาหารหรือผสมพันธุ์ หรือหาบางอย่างกลับรัง การนำสิ่งนั้นมาชี้อนาคตของผมหรือใครสักคนเป็นแนวคิดที่น่าขัน ตามหลักตรรกะ การโยนแทงไม้บนพื้นเพื่อทำนายน่าจะดีกว่าหน่อย แต่ผมรู้ว่าตัวแทนของผมกับความแน่นอนในพิธีกรรมจะเฟื่องมากพอให้หวังล้อโชคชะตาหยุดและพูดว่า “โปรดชมที่โรงภาพยนตร์ใกล้บ้านคุณเร็ว ๆ นี้”

เคยมีกลุ่มทรูอิติบุญชายัญสัตว์และอ่านอนาคตจากเครื่องใน ซึ่งผมคิดว่า เลอะเทอะ และน่าเสียดายไก่หรือวัวหรืออะไรก็ตาม คนปัจจุบันมองพิธีกรรม แบบนั้นและพูดว่า “ช่างโหดร้าย! ทำไมไม่กินอาหารมังสวิรัตอย่างฉันทละ” แต่ ลัทธิทรูอิติเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตายแสนสุข และอาจจะได้กลับมายังโลกครึ่ง หนึ่งหรือสิบครึ่ง เพราะว่าวิญญานไม่เคยตาย การใช้มีดแล่นเนื้อสัตว์ตรงนั้นที่ ตรงนี้ที่ไม่ใช่เรื่องใหญ่ แต่ผมไม่เคยทำพิธีสังเวทแบบนี้ มีวิธีที่สะอาดและ น่าเชื่อถือกว่านี้มากเพื่อแอบดูได้วงล้อโชคชะตา ทรูอิติอย่างผมใช้ไม้คักดีลิตี้ ยี่สิบอันในถุง ไม้แต่ละอันสลักตัวหนังสือไอแกม เป็นตัวแทนต้นไม้พื้นเมือง ยี่สิบต้นของไอร์แลนด์ แต่ละอันมีคำพยากรณ์มากมาย เหมือนไฟแฟโรต์ ไม้คักดีลิตี้เหล่านี้แปลความหมายต่างกันขึ้นกับว่าตกไปที่ทิศทางใดโดยสัมพันธ์ กับผู้ทำนาย ถ้าไม้ตกแล้วชี้ขึ้น ความหมายแง่ดี ถ้าไม้ตกแล้วชี้ลง ความหมาย แง่ร้าย คนทำนายหยิบไม้คักดีลิตี้ห้าอันจากถุงโดยไม่มอง แล้วโยนลงพื้น ตรงหน้า จากนั้นก็ลองแปลความหมายจากการเรียงของไม้ “แล้วมันชี้ไปทางไหน” ผมถามมอร์ริกัน

“สื่อนี้ชี้ลง” นางตอบและรอนจนซึ่มทราบ ไม่น่าจะเป็นเวลาแห่งความสุข “ซ้ำเข้าใจ แล้วต้นไม้ไหนล่ะที่พูดกับท่าน”

มอร์ริกันจ้องผมราวกับคำกล่าวต่อไปจะสะกดผมตะลึงงันเช่นเดียวกับ ตัวละครสวมเสื้อรัดทรงในนิยายของเจน ออสเทน “แฟร์น ชินเน นเยทอูล์ อูรา ฮีโย”

อลเดอร์ ฮอลลี ริด เฮเธอร์ ยิว อันแรกหมายถึงนักรบ ดีความชัดเจน ที่สุดและคลุมเครือที่สุดในเวลาเดียวกัน ส่วนที่เหลือทำนายว่า เรื่องร้ายกำลัง จะเกิดขึ้นกับนักรบที่ว่า ไม่ว่าเขาเป็นใคร ฮอลลีแสดงถึงความทำท่ายและความ ลำบากสาหัส ริดกรีดร้องกลัว เฮเธอร์เตือนเรื่องประหลาดใจ และยิวทำนาย ความตาย

“อ้อ” ผมพูดอย่างไม่สะทกสะท้าน “แล้วอลเดอร์กับยิวเกี่ยวกันอย่างไร”

“ยิวตกทับบอลเดอร์”

เอาละ ชัดเจนยิ่ง นักรบกำลังจะตาย เขาคงประหลาดใจสิ่งที่มาถึง กลัวอกสั้นขวัญแขวน และคงรู้สึกใจ แต่ความตายของเขาเสี่ยงไม่ได้ มอริริกัน เห็นว่า ผมยอมรับการโยนไม้ จึงถาม “แล้วเจ้าจะไปไหนล่ะ”

“ข้ายังไม่ได้อัดสินใจ”

“มีสถานที่ห่างไกลกว่านี้มากในทะเลทรายโมฮาวี” นางแนะนำโดยเน้นชื่อ เล็กน้อย ผมคิดว่านางพยายามทำให้ผมประทับใจว่า นางมีความรู้ภูมิศาสตร์ ของอเมริกา เพราะนางพลาดพลั้งเรื่องอิรัก ผมสงสัยว่านางรู้ใหม่ว่า ยูโกสลาเวีย ล่มสลายแล้ว หรือนางรู้ใหม่ว่า ตอนนี้นำรานซิลเวเนียเป็นส่วนหนึ่งของโรมาเนีย พวกชีวิตอมตะมักไม่สนใจเหตุการณ์ปัจจุบัน

“มอริริกัน ข้าหมายความว่า ข้ายังไม่ได้อัดสินใจจะไป”

อีกาบินรูปปั้นพระคเณศครึ่งตัวไม่พูดอะไร แต่นัยน์ตาแดงวาวชั่วครู่ ซึ่งผมยอมรับว่า นั่นทำให้อึดอัดใจ นางไม่ใช่เพื่อนของผม วันหนึ่ง—อาจเป็นวันนี้—นางอาจตัดสินว่าผมมีชีวิตนานเกินไป ไม่แยแสเกินไป ผมคงจบสิ้นแค่นี้

“ข้าขอเวลาสักหน่อย คิดเรื่องคำทำนาย” ผมบอก และรู้ทันทีว่าผมควร ระวังการใช้คำพูดมากกว่านี้

นัยน์ตาแดงวาวอีก ระดับเสียงของอีกาเพี้ยนต่ำกว่าเดิม ทำให้ขนต้นคอ ของผมลุกชัน “เจ้าจะทำลองทักษะการทำนายของเจ้ากับของข้าหรือ”

“ไม่ไม่” ผมรีบยืนยันกับนาง “ข้าพยายามคิดตามท่านเท่านั้นเอง ข้าคิด ดัง ๆ เข้าใจไหม ไม่ศักดิ์สิทธิ์บอลเดอร์—นักรบ—ไม่จำเป็นต้องหมายถึงข้าใช่ไหม”

นัยน์ตาแดงจางลงคืนสู่สีด้าปกติ มอริริกันขยับขากระสับกระส่ายอยู่บน รูปปั้น “ไม่ใช่แน่นอน” นางตอบเสียงปกติ เสียงเพี้ยนต่ำหายไป “อาจเป็นใคร ก็ได้ที่ต่อสู้กับเจ้า ถ้าเจ้าชนะ แต่ข้าเพิ่งถึงเจ้าตอนที่ข้าทำนาย เพราะฉะนั้น เจ้าน่าจะเป็นนักรบ ผู้ที่ไม่ศักดิ์สิทธิ์บอลเดอร์คือตัวแทน การต่อสู้กำลังจะเกิดขึ้น ไม่ว่าเจ้าจะต้องการหรือไม่”

“แต่ข้ามีคำถาม ท่านยอมให้ข้ามีชีวิตหลายศตวรรษเพราะมันกวนใจ แองกัส โอจ์ แองกัสและข้าอาจจะเกี่ยวข้องกันบ้างในความนึกคิดของท่าน ฉะนั้น ขณะท่านโยนไม้ เป็นไปได้ไหมที่แองกัส โอจ์อยู่ในความคำนึงของท่านด้วย”

มอรริกานร้องกาพลางกระโดดขึ้นบนวงของพระคณศ แล้วกระโดดขึ้นไปบนกระหม่อม กระพือปีกเล็กน้อย นางรู้คำตอบ แต่นางไม่ชอบเพราะรู้ว่าทำไมผมถึงพูดอย่างนั้น

“ใช่ เป็นไปได้” นางพูดลดโรฟัน “แต่ก็ไม่เชิง”

“แต่ท่านต้องยอมรับ มอรริกาน ว่าแองกัส โอจ์คงไม่ออกจากเทียร์นาโนซ์ เพื่อไล่ล่าข้าด้วยตัวเอง เขาชอบใช้ตัวแทนอย่างที่ท่านาหลายศตวรรษ” จุดแข็งของแองกัสคือเสน่ห์และการสร้างเครือข่าย—ทำให้ผู้คนรักเขา พูดอีกอย่างคือเพื่อให้ใครๆ ช่วยเหลือเขา เช่นฆ่าดรูดิတ်หัวนั้น เขาส่งอันธพาลและนักสังหารแทบทุกรูปแบบที่นึกได้เพื่อไล่ล่าข้ามาเป็นปี ๆ—ที่ข้าชอบที่สุดก็คือแมมเมลุกชาวอียิปต์ที่อูฐ—แต่ดูเหมือนเขาตระหนักดีว่า การไล่ล่าด้วยตัวเองจะบั่นทอนกำลัง โดยเฉพาะเนื่องจากข้ายังหนีเอาชีวิตรอดได้อีก” น้ำเสียงแฝงความเย้ยหยัน ขณะผมพูดต่อ “และข้าก็สามารถรับมือกับภูตน้อยที่เขาส่งมาไล่ล่าอย่างที่ข้าพิสูจน์ให้เห็นเมื่อกี้”

อีกกระโดดจากรูปปั้นพระคณศครึ่งตัว บินตรงมายังหน้าผม แต่ก่อนที่ผมจะกังวลว่า จะงอยจะจิกตา เจ้านกค่อย ๆ หายไปกลางอากาศ กลายร่างเป็นหญิงสาวเปลือยกายงดงามราวรูปปั้น ผิวขาวดุจน้ำนม ผมดำขลับ คือมอรริกาน ผู้เฝ้ายวน นางจุ่มผมไม่ทันตั้งตัว กลืนกายนางกระตุ้นผมก่อนที่นางจะถูกตัวผมเสียดีก เมื่อนางประชิดตัว ผมก็พร้อมเชิญนางกลับไปยังที่พัก หรือที่นี้ก็ได้ ตรงนี้ เตี้ยวนั้น โตะชงชานี้แหละ นางโอบไหล่ผม แล้วกรีดเล็บตรงต้นคอผมสั้นสะท้านอย่างสะกดไม่อยู่ นางยิ้มมีนัย เบียดร่างกับตัวผมและชะงักมากระซิบบ้างหู

“แล้วถ้าเขาส่งซัคคิวบัสมาฆ่าเจ้าล่ะ ดรูดิတ်ผู้ฉลาดเลิศและเก่าแก่ที่สุด

เจ้าคงตายในบัดดล ถ้าเขารู้จุดอ่อนนี้ของเจ้า” ผมได้ยินที่นางพูด ในใจลึกๆ ตระหนักว่านี่คงเป็นสิ่งสำคัญ แต่ในใจส่วนใหญ่คิดอะไรไม่ออก นอกจากสิ่งที่นางทำให้ผมรู้สึก มอริริกันพลันก้าวถอยหลัง ผมพยายามคว้านางไว้ แต่นางตบหน้าผมผาดใหญ่ บอกให้ตื่นจากภวังค์ขณะผมล้มฟุบกับพื้น

ผมตื่นจากภวังค์ กลิ่นที่มอมเมาผมอันตรธาน ความเจ็บปวดแผ่ซ่านทั่วแก้มจัดความรู้สึกต้องการทางร่างกาย

“โอ๊ย” ผมร้อง “ขอบคุณ ข้าเกือบจะยืนอึ๊บเต็มเหนี่ยว”

“นี่คือจุดอ่อนร้ายแรงของเจ้า ซียาฮาน แองก์สอาจจะแค่จ้างมรดัยหญิงทำงานนี้ให้”

“เขาลองทำแล้วตอนข้าอยู่ที่อิตาลี” ผมบอกขณะจับขอบอ่างเพื่อยันตัวขึ้น มอริริกันไม่เคยยื่นมือให้ผู้ชาย “ข้าเจอซัคคิวบัสหลายตน แต่ข้ามีเครื่องรางป้องกันตัวข้าจากนางพวกนั้น”

“แล้วทำไมตอนนี้เจ้าไม่ใส่ล่ะ”

“ข้าถอดล้างเมื่อกี้ อีกร้อยๆ ข้ารู้สึกปลอดภัยจากพวกภูตเวลาข้าอยู่ในร้านและในบ้าน”

“ไม่น่าใช่ ดรูอิต เพราะข้ายืนอยู่นี่” ไซ่แล้ว นางยืนอยู่ตรงนี้ ร่างเปลือย ถ้าใครเดินเข้ามาคงกระดาก

“ขอโทษ มอริริกัน ข้ารอดพ้นจากทุกสิ่ง ยกเว้นพวกทูอาร์ทซา เคย์ ดานอัน ถ้าท่านสังเกตดี ๆ ท่านจะเห็นมนตร์ผูกที่ข้าเตรียมกันไว้ มันต้านทานพวกภูตน้อยและแทบทุกอย่างที่เขาส่งมาจากนรก”

มอริริกันเงยหน้าขึ้น ดวงตาเลื่อนลอยชั่วคราว ตอนนั้นเองที่นักศึกษาหนุ่มมิซครายสองคนเดินเข้ามาในร้าน ดูออกชัดเจนว่าพวกเขาเมา แม้ว่าจะเป็นตอนบ่าย ผมเฝ้ามัน ใส่เสื้อยืดคอนเสิร์ตกับกางเกงยีน ไม่ได้โกนหนวดหลายวัน ผมรู้จักคนประเภทนี้ พวกซียาซึ่งอยากรู้ว่า มีอะไรลับใต้บ้างจากเคาน์เตอร์ปรุงยา บทสนทนามักเริ่มด้วยการถามว่า สมุนไพรมีตัวยาหรือไม่ หลังจากผม

ตอบยืนยันว่าไม่ พวกเขาที่จะถามว่า มีพวกสารก่ล่อมประสาทใหม่ ปกติผมขายยาพวกนี้ขนาดเท่าถุงใส่ใบเสจและไบโธรม์ โดยตั้งชื่อประหลาด ซึ่งทำให้รำเริง เพราะผมไม่คำนึงถึงจริยธรรมในการแยกคนโง่จากเงินของพวกเขา พวกเขาจะปวดหัวนำคุณจนไม่กล้ากลับมาอีก แต่สิ่งที่ผมกลัวคือ ถ้าเด็กหนุ่มสองคนนี้เห็นมอริริกันแล้ว ไม่รอดชีวิตกลับไปแน่

ตามคาด พอเด็กหนุ่มที่ใส่เสื้อยืดมีท โลฟเห็นมอริริกันยืนเปลือยกัน อยู่กลางร้าน มือเท้าสะโพก ดูราวเทพธิดา เขาก็ซึบอกเพื่อนที่ใส่เสื้อยืดไอออน เมเดน

“เฮ้ยเพื่อน แม่สาวนั้นเปลือยวะ!” มีท โลฟอุทาน

“แม่เจ้าโวย” ไอออน เมเดนร้อง เลื่อนแว่นตาเพื่อดูให้ชัดขึ้น “หล่อนร้อนแรงวะ”

“สวัสดิ์จ๊ะ ที่รัก” มีท โลฟพูดพลางเดินสองสามก้าวไปหานาง “ถ้าคุณอยากใส่เสื้อผ้า ผมยินดีถอดกางเกงให้” เขากับเพื่อนหัวเราะเหมือนกับเป็นเรื่องตลกเหลือเกิน ระเบิดเสียง “ฮ่าฮ่าฮ่า” ราวปีนกล พวกเขาส่งเสียงเหมือนแพะแต่ฉลาดน้อยกว่า

นัยน์ตาของมอริริกันแดงวาบ ผมยกสองมือห้าม “มอริริกัน อย่า ขอร้องละ ไม่ใช่ในร้านซ้า ถ้าต้องเก็บกวาดภายหลัง ซ้าเหนือยากแน่”

“พวกมันต้องตายเพราะพูดจาสามหาว” นางพูดเสียงเพี้ยนต่ำชวนขนหัวลุกกลับมาอีก ใครที่พอมีความรู้เรื่องเทพภรณ์ย่อมรู้ว่า เป็นการฆ่าตัวตายที่คุกคามทางเพศเทพี ดูสิว่าอาร์ทีมิสทำอะไรกับชายผู้สะกดลัมนางอาบน้ำ

“ซ้าเข้าใจดีว่าการหมิ่นประมาทเช่นนี้ต้องชดใช้” ผมพูด “แต่ถ้าท่านไปจัดการที่อื่น ชีวิตซ้าจะได้ไม่ยุ่งยากกว่านี้ ซ้าจะขอบคุณน้ำใจอย่างยิ่ง”

“ก็ได้” นางพึมพำ “ซ้าก็เพิ่งกินมา” แล้วนางก็หันไปหาพวกซ้า ให้ดูด้านหน้าเต็มตา ตอนแรกพวกเขาสำราญใจยิ่ง มองต่ำจึงไม่เห็นดวงตาของนางแดงฉาน แต่เมื่อนางพูดเสียงนำสะพรั่งกลัวกระเทือนหน้าต่าง พวกเขารีบเงยมองไปหานาง จึงรู้ว่าไม่ได้พูดกับหญิงธรรมดาที่เหือดดาล

“รีบทำธุระของเจ้า มรรตัย” นางแพดเสียงเหมือนเสียงลมกระโชก—
ใช้ลมพัดในบ้านผม—พัดผมของเด็กหนุ่มสองคน “คืนนี้ข้าจะกินหัวใจของพวกเจ้า
ที่หมีน้ประมาทข้า มอริริกันสาบาน” ผมคิดว่าแสดงเกินเหตุไปหน่อย แต่เรา
ไม่ควรวิจารณ์ว่าจาของเทพีความตาย

“เฮ้ยเพื่อน อะไรกันวะ” ไอออน เมเดนร้องเสียงสูงปรืดกว่าเสียงต่ำ
ที่พูดก่อนหน้านี้

“ฉันก็ไม่รู้อะ” มีท โลฟพูด “แต่สาวอวบอันหายไปแล้ว ฉันเผ่นก่อนละ”
ทั้งคู่สะดุดตากันเพราะรีบโกยอ้าว

มอริริกันมองพวกเขาหนีด้วยความอยากไล่ล่าเหยื่อ ผมปิดปากเงียบ
ขณะศีรษะของนางหันมองจนพวกนั้นหนีหายไปลับตา แล้วนางค่อยหันมาพูดกับผม
“พวกนั้นเป็นสิ่งที่มึลพิษ พวกเขาทำตัวเองต่างพร้อย”

ผมพยักหน้า “ใช่ แต่พวกเขาไม่น่าจะทำให้ท่านสนุกนัก” ผมไม่ได้
เข้าข้างพวกนั้นหรือขอรับรองให้ไว้ชีวิต สิ่งที่ผมทำได้ดีที่สุดคือ บอกเป็นนัยว่า
ไม่คุ้มแก่การเสียเวลา

“จริงอยู่” นางพูด “พวกนั้นเป็นเพียงเงาผู้นำสงสารของมนุษย์แท้จริง
ถึงอย่างนั้นคืนนี้พวกมันต้องตาย ข้าสาบานไว้แล้ว” เฮ้อ ผมแอบถอนใจ
ผมพยายามแล้ว

มอริริกันสงบสติและหันมาใส่ใจผม “การป้องกันที่นี่ดูฉลาดเหลือเชื่อ
และแน่นหนาไม่เบา” นางพูด ผมจึงพยักหน้าขอบคุณ “แต่คงช่วยเจ้าด้าน
ทูอาร์ฮธา เดย์ ดานอันได้ไม่ค่อยดี ข้าขอแนะนำให้เจ้ารีบหนี”

ผมเฝ้มปาก ใช้เวลาครู่หนึ่งเลือกสรรคำพูด “ข้าซาบซึ่งคำแนะนำของท่าน
และข้าขอขอบคุณยิ่งที่ท่านใส่ใจการรอดชีวิตของข้า” ผมตอบ “แต่ข้าคิด
ไม่ออกว่ามีสถานที่ดีกว่านี้เพื่อปกป้องตัวข้า ข้าหนีมาตลอดสองพันปี มอริริกัน
ข้าเหนื่อย ถ้าแองกัสต้องการไล่ล่าตัวข้าจริงๆ ให้เขามา ถึงอย่างไรเขาก็
ปกปกป้อง ไม่ว่าจะอยู่ที่นี้หรือที่ใดในโลก ถึงเวลาที่เราจะสะสางเรื่องนี้เสียที”

มอริริกันเอียงคอมองผม “เจ้าจะต่อสู้กับเขานบนพื้นราบแห่งนี้จริง ๆ หรือ”
 “ใช่ ข้าตกลงใจแล้ว” ผมเปล่า แต่มอริริกันจับโกหกไม่เก่ง นางเลื่องลือ
 ด้านการสังหารแบบพิสดารและการทรมานเพื่อความบันเทิง

มอริริกันถอนใจ “ข้าคิดว่าน่าจะเป็นความโง่มากกว่าความกล้าหาญ
 แต่ก็ตามใจ ไหนเข้าขอดูเครื่องรางนี้หน่อย ที่เจ้าเรียกว่าเครื่องป้องกัน”

“ยินดี ว่าแต่ท่านควรสวมเสื้อผ้าก่อน จะได้ไม่ทำให้สายตามรตัยตะลึง”

มอริริกันยิ้มเยาะ นางไม่เพียงถูกสร้างราวกับนางแบบวิกตอเรียซีเคร็ด
 ดวงอาทิตย์ยังสาดแสงผ่านหน้าต่าง ฉายผิวเนียนหมดจด ขาวดุจน้ำตาล “มีแต่
 ยุคคัตจิรตินี้แหละที่ประณามการเปลือยกาย แต่ตอนนี้ยอมทำตามธรรมเนียม
 ท้องถิ่นน่าจะฉลาดกว่า” นางขยับตัว ผ้าคลุมสีดำก็ปรากฏขึ้นคลุมร่าง ผมยิ้ม
 ขอบคุดและหยิบเครื่องรางจากเคาน์เตอร์

น่าจะเรียกว่าจี้ห้อยคอจึงจะถูกต้อง—ไม่ใช่จี้เหมือนของร้านทิวฟานี
 แต่เป็นจี้ที่สกมนตร์ได้รวดเร็ว มิฉะนั้นต้องใช้เวลานานเพื่อร้าย ผมใช้เวลา 750 ปี
 ทำสร้อยเส้นนี้เสร็จ เพราะตรงกลางทำด้วยเหล็กเย็นโดยออกแบบเพื่อปกป้องผม
 จากภูตและผู้ร้ายเวทมนตร์อื่น แองกัส โอัจตามฆ่าผมไม่เลิกรา จึงจำเป็นต้องมี
 สร้อยนี้ ผมผูกสร้อยเครื่องรางเข้ากับรัศมีของผม ใช้วิธีการที่คิดค้นขึ้นเอง ทรมาน
 สาส์สากรรจ์ แต่คุ้มค่าทุกวินาทีที่ใช้ไป สำหรับภูตน้อย ผมคือตัวแสบไร้ทาง
 แพ้ เพราะพวกเขาคือเวทมนตร์บริสุทธิ์ จึงไม่อาจทนเหล็กรูปใด เหล็กขัดแย้ง
 กับเวทมนตร์โดยสิ้นเชิง นั่นจึงเป็นเหตุที่เวทมนตร์ส่วนใหญ่เสื่อมไปจากโลก
 ตั้งแต่ยุคเหล็ก ผมใช้เวลา 300 ปีผูกสร้อยเครื่องรางเข้ากับรัศมี ได้รับการ
 ปกป้องมหาศาล และเป็นดั่งหมัดมรณะเมื่อใดก็ตามที่ผมสัมผัสภูต ส่วนเวลา
 ที่เหลือ 450 ปีใช้ประดิษฐ์ตั้งแต่ละอัน และเสาะหาวิธีทำให้เวทมนตร์ในระยะ
 ใกล้ชิดเหล็กกับรัศมีของผมที่เพิ่งหมองใช้ได้ผล

แต่ปัญหากับพวกทูอาห์ฮา เดย์ ดานอันคือ พวกเขาไม่ใช่เวทมนตร์บริสุทธิ์
 เหมือนลูกหลานที่เกิดในดินแดนภูต แต่คือสิ่งมีชีวิตในโลกนี้ ผู้ใช้เวทมนตร์
 ได้เก่งกว่าคนอื่น นานมาแล้วที่คนโอริชยกย่องพวกนี้เป็นเทพ ฉะนั้นลูกกรงเหล็ก

รอบวันจึงไม่ระคายเคืองมอริริกันหรือญาติพี่น้องของนาง และรัศมีของหมาก็ทำร้ายไม่ได้ สิ่งที่เหลือก็คือ ทำให้แค้นต่อเท่าเทียมกันสักหน่อยเพื่อเวทมนตร์จะได้ไม่กระหน่ำผม พวกเขาต้องยอมต่อสู้อ่างกายถ้าต้องการทำร้ายผม

นั่นละ สิ่งสำคัญที่สุด คือสาเหตุที่ผมยังหายใจอยู่ เว้นแต่มอริริกันพวกทูอาห์ฮา เคย์ ดานอันเกลียดการต่อสู้อ่างกาย เพราะพวกเขาและผมต่างอ่อนหัดในการแทงดาบให้ถูกจังหวะ เวทมนตร์ทำให้พวกเขาอายุยืนเป็นพันปี (เหมือนที่ผมจุดริ้วการเสื้อมสังขาร) แต่ความรุนแรงจะทำให้พวกเขาพบจุดจบเหมือนที่เกิดขึ้นกับลูและนูอาร์ทดาห์ และคนอื่นที่เป็นประเภทเดียวกัน พวกเขาจึงนิยมใช้นักกลอบฆ่า ยาพิษ และการโจมตีซึ่งลาดรูปแบบอื่นเมื่อเวทมนตร์ไม่เพียงพอ ซึ่งแองกัส โอจ็ลงหมดทุกอย่างแล้วกับผม

“วิเศษ” มอริริกันเอ่ยพลางลูบคลำเครื่องรางและสั้นศีรษะ

“มันป้องกันไม่ได้ทุกอย่าง” ผมชี้แจง “แต่มันก็ดีมาก ถ้าถามความเห็นข้า”

นางเงยหน้ามองผม “เจ้าทำได้อย่างไร”

ผมยกไหล่ “ใช้ความอดทนเป็นหลัก เหลือกงอได้ตามจิตใจของท่าน ถ้าความมุ่งมั่นของท่านแกร่งกว่าเหล็ก แต่เป็นกระบวนการที่ช้า ใช้กำลังมหาศาล นานนับศตวรรษ และท่านต้องอาศัยความช่วยเหลือจากธาตุ”

“แล้วเกิดอะไรขึ้นกับมันเมื่อเจ้าแปลงร่าง”

“มันหดหรือขยายตามขนาดที่เหมาะสม นั่นคือสิ่งแรกที่ข้าเรียนรู้ว่าจะทำอย่างไร”

“ข้าไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้” มอริริกันขมวดคิ้ว “ใครสอนเวทมนตร์นี้ให้เจ้า”

“ไม่มีใคร เป็นฝีมือของข้าเอง”

“ถ้าอย่างนั้น เจ้าต้องสอนวิชานี้ให้ข้า ดรูด” นี่ไม่ใช่คำขอร้อง

ผมไม่ได้ตอบทันที แต่ก็มองสรว้อยคอและจับเครื่องรางอันหนึ่ง เงินทรงเหลี่ยมประทับตราหนูนต๋า รูปคล้ายนาถ ผมหยิบขึ้นให้มอริริกันตรวจดู

“เครื่องรางอันนี้ เมื่อแสดงฤทธิ์จะทำให้ข้าหายใจได้น้ำและว่ายน้ำ เหมือนกับข้าเป็นหนึ่งในเดียวกับธาตุนั้น มันทำงานร่วมกับเครื่องรางเหล็กอันที่อยู่ตรงกลาง ซึ่งคุ้มครองข้าจากเล่ห์กลของเซลกิ ไชเรน และพวกที่คล้ายกัน ข้าเป็นรองก็เพียงเมื่อนานี้ แม็คลีสรีในท้องทะเล ข้าใช้เวลาสองร้อยกว่าปีจึงทำสมบุรณ์ นั่นเป็นเพียงเครื่องรางมีค่าอันหนึ่งในเครื่องรางมากมายของสร้อยเส้นนี้ ท่านจะให้อะไรข้าเพื่อแลกกับความรู้ี้ล่ะ”

“การมีชีวิตของเจ้า” มอรรีกานตวาด

ผมคิดแล้วว่านางต้องพูดอะไรแบบนี้ มอรรีกานไม่เคยมีชื่อเสียงเรื่อง การพูด

“นั่นเป็นการเริ่มต้นต่อรองที่ดี” ผมตอบ “เราควรกำหนดกฎเกณฑ์ ดีไหม” ข้าจะสอนวิชาดุริตใหม่นี้ให้ท่าน ซึ่งคิดค้นอย่างยากเย็น ลองผิดลองถูก หลายศตวรรษ แลกกับการละเลยความตายของข้าชั่ววันจันทร์—นั่นหมายถึง ท่านจะไม่คร่าชีวิตข้าตลอดไป”

“เจ้ากำลังขอชีวิตอมตะอันแท้จริง”

“เพื่อสิ่งนี้ ท่านจะได้รับเวทมนตร์ที่ทำให้ท่านมีอำนาจสูงสุดในบรรดา ทูอาห์ฮา เคย์ ดานอัน”

“ข้ามีอำนาจสูงสุดอยู่แล้ว ดรูอิด” นางตะคอก

“ญาติพี่น้องบางคนของท่านอาจไม่เห็นด้วย” ผมตอบพลางคิดถึงเทพีบริยิท ซึ่งขณะนี้ปกครองอยู่ในเทียร์นาโนจในฐานะเป็นที่หนึ่งแห่งภูต “ที่แน่ ๆ ไม่ว่าท่านจะตัดสินใจอย่างไร ข้ารับปากโดยไม่มีเงื่อนไขว่า ข้าจะไม่สอนเวทมนตร์นี้แก่พวกนั้น ไม่ว่าจะผลตอบแทนใด”

“กล่าวได้ดี” นางพูดหลังจากหยุดชั่วคราว ผมเริ่มหายใจออก “เอาละ เจ้าจงอธิบายให้ข้าฟังว่า เครื่องรางแต่ละอันของสร้อยเส้นนี้ทำสำเร็จได้อย่างไร และวิธีผูกเหล็กกับบริคมีของเจ้า ข้าจึงจะให้เจ้ามีชีวิตอยู่ตลอดไป”

ผมยิ้มก่อนบอกนางให้หาก้อนเหล็กเย็นเพื่อใช้เป็นสร้อยเครื่องราง แล้วเราจะได้เริ่มกัน

“เจ้าก็ยังคงหนีไปจากที่นี่เดี๋ยวนี้” นางบอกผมเมื่อเราต่อรองกันเสร็จ “เพียงเพราะข้าจะไม่คร่าชีวิตเจ้า ไม่ได้หมายความว่าเจ้าจะปลอดภัยจากเทพ ความตายอื่น ถ้าแองกัสชนะเจ้า คนของเขาก็ต้องตามมาในที่สุด”

“ท่านอย่ากังวลเรื่องแองกัสเลย” ผมพูด กังวลใจเรื่องแองกัสคือสิ่งที่ผมเชี่ยวชาญ ถ้าความรักและความเกลียดอยู่คนละด้านของเหรียญเดียวกัน แองกัสใช้เวลานานเป็นนักษัตรกับด้านความเกลียด ทั้งที่เป็นเทพความรัก—โดยเฉพาะเท่าที่รู้ ผมยังต้องกังวลเรื่องผลกระทบของความแก่ ถ้าสูญเสียแขนหรือขา มันจะไม่งอกอีก การมีชีวิตอมตะไม่ทำให้ผมไร้ทางแพ้ ดูสิ่งทีสวาทเทพเมรีย ทำกับออร์เฟียสผู้นำสงคราม

“ได้” มอรริกานตอบ “แต่ก่อนอื่นต้องระวังตัวแทนมนุษย์ มีคนหนึ่งที่ทำตามคำสั่งของแองกัส หาเจ้าเจอจากเครื่องมือใหม่ชนิดหนึ่งชื่อว่าอินเทอร์เน็ต เจ้ารู้จักหรือไม่”

“ข้าใช้ทุกวัน” ผมพูดกลางพยักหน้า ถ้าสิ่งใดอายุน้อยกว่าหนึ่งร้อยปี ถือว่าเป็นสิ่งใหม่สำหรับมอรริกาน

“จากคำพูดของมนุษย์ผู้นี้ แองกัส โอจ์กำลังส่งพีร์ โบลคมาที่นี่เพื่อยืนยันว่า แอดติคัส โอซัลลิแวนคือ ดรูดิสมายโบราณนามชียาฮาน โอซัลลูห์เวน เจ้าน่าจะใช้ชื่ออื่น”

“ข้าจึงเง่า ไม่เฉลียวใจเลย” ผมพูดพลางสั่นศีรษะ ปะติดปะต่อเรื่องราวว่า พวกเขาหาผมเจอได้อย่างไร

สีหน้าของมอรริกานอ่อนลง นางเซยคางผม ให้ปากของผมเข้าใกล้ปากของนาง ผ่าคลุมสีดำเลือนหายไปกลายเป็นความว่างเปล่า นางยืนอยู่ตรงหน้าผม เหมือนโปสเตอร์ของเนเจลมีชีวิต กลิ่นรัญจวนทั้งปวงที่บุรุษเพศพึงปรารถนา อวลในจมูกอีกครั้ง แต่ไม่เกิดผลใดเพราะผมใส่สร้อยเครื่องราง นางจูบผม

หนักหน่วงก่อนผลจะออก ไบหน้ายิ้มหยันแบบเดิม รู้ผลจากที่นางยั่วยวนผม
เวทมนตร์ต้านทานได้หรือไม่ “ใส่เครื่องรางติดตัวเจ้าเสมอนับจากนี้ไป” นางพูด
“ดรูดิธ เรียกข้าเมื่อต้องการ ข้าต้องไปล่ามนุษย์บางคนแล้ว”

แล้วนางก็กลายเป็นโอกาสนามรบ บินออกจากประตูร้านซึ่งเปิดเอง
เพื่อเปิดทางให้นาง

บทที่ 3

Wมบีชีวิตมานานพอที่จะไม่เชื่อเรื่องโชคลางส่วนใหญ่ว่า เพราะผมอยู่ในสมัยที่
ความเชื่อเหล่านี้เริ่มฝังราก แต่มีโชคลางอย่างหนึ่งที่บังเอิญผมเห็นพ้องคือ
เวทมนตร์ร้ายมีสามอย่าง มีคำกล่าวสมัยผมว่า “ฟ้าครีမ်ต้องคำสาปสามหน”
แต่ผมจะเอ่ยแบบนี้โดยหวังให้คนอื่นเชื่อว่า ผมเป็นคนอเมริกันอายุสี่สิบเอ็ดไม่ได้
หรอก ผมต้องพูดอะไรอย่าง “โคตรชวยวะ”

การจากไปของมอร์ริแกนไม่ได้ทำให้ผมรู้สึกผ่อนคลาย ผมจึงเตรียมใจ
พร้อมเต็มที่ว่า วันหนึ่งจะมีเรื่องร้ายเกิดขึ้นอีก ผมเลยปิดร้านเร็วขึ้นสองสามชั่วโมง
มุ่งหน้ากลับบ้านด้วยจักรยานภูเขาพร้อมสร้อยคอสอดอยู่ในเสื้อเชิ้ต พลังกังวล
ว่าจะมีอะไรอยู่

ผมออกจากร้าน มุ่งหน้าทิศตะวันตกบนถนนยูนิเวอร์ซิตี เลี้ยวซ้าย
บนถนนรูสเวลต์ มุ่งหน้าทิศใต้ไปยังย่านมิทเชลพาร์ค ก่อนจะมีเขื่อนสร้างบนแม่น้ำ
ซอลต์ บริเวณนี้เป็นพื้นที่ลุ่ม ดินอุดมสมบูรณ์ แรกเริ่มเป็นพื้นที่เพาะปลูก ต่อมา
ที่ดินค่อย ๆ ถูกแบ่งและสร้างบ้านในช่วงทศวรรษ 1930 ถึงทศวรรษ 1960

มีเฉลียงหน้าบ้านและสนามหญ้าพร้อมระบบรดน้ำอัตโนมัติ ปกติผมใช้เวลาที่จักรยานไปเรื่อย ๆ สวัสดิ์พวกหมาที่เห่าทักทายผม หรือหยุดคุยกับหญิงหม้าย แม็คโคนาจัผู้ชอบนั่งอยู่บนเฉลียง จิบทูลลาเมอร์คิวเย็นน้ำขณะดวงอาทิตย์ลับฟ้า นางพูดภาษาไอริชกับผม บอกว่าผมเป็นเด็กหนุ่มนิสัยดี มีจิตวิญญาณผสมยิบโบราณ ผมชอบคุยกับนางและตลกที่ได้รู้สึกเป็นเด็ก ปกติผมตัดหญ้าให้นางสัปดาห์ละครั้ง นางชอบดูผมตัดหญ้า ทุกครั้งประกาศเสียงดังว่า “นี่ถ้าฉันอายน้อยกว่านี้สักห้าสิบปีนะ พ่อหนุ่ม ฉันจะมีอะไรกับเธอโดยไม่บอกใคร นอกจากพระเจ้า เชื่อได้เลย” แต่วันนี้ผมรีบ จึงแค่โบกมือไว ๆ ให้นางตรงเฉลียงเท้าถีบเร็วเต็มที่ ผมเลี้ยวขวาบถนนที่ 11 ซะลอรถ เปิดประสาทมัสส์ว่ามีสิ่งผิดปกติไหม เมื่อถึงบ้าน ผมยังไม่เข้าข้างในทันที ผมนั่งยองใกล้ถนน ใช้มือขวาด้านที่มีรอยสักและสนามหญ้าเพื่อตรวจดูสิ่งคุ่มกัน

บ้านของผมสร้างในทศวรรษห้าสิบ หันหน้าทิศเหนือ มีเฉลียงยกสูงเสาค้ำสี่ขาพร้อมแถวกระถางใส่ดอกไม้ด้านหน้า สนามหญ้าหน้าบ้านมีดินเมสกีทเด่นตระหง่าน ปลูกอยู่ตรงกลางพอดี ทางรดน้ำขวาทอดไปยังโรงจอดรถทางปูหินทอดจากทางรถสู่เฉลียงและประตูด้านหน้า หน้าต่างด้านหน้าไม่เผยสิ่งใดอยู่ในร่มเงาตอนบ่ายแก่ แต่จากการตรวจสิ่งคุ่มกันจากสนามหญ้า...แน่นอนมีคนมา ทว่าไม่มีมรดยหรือภูตน้อยตนใดฝ่าสิ่งคุ่มกันบ้านผมได้ นั่นหมายถึงผมมีทางเลือกสองทาง เผ่นเดี๋ยวนี้ หรือค้นหาว่าทูอาร์ชา เคย์ ดานอันผู้ใดคลายสิ่งผูกและรอผมอยู่ด้านใน

อาจจะเป็นแองกัส โอจี้ คิดแล้วสิ้นสะท้าน ทั้ง ๆ ที่ข้างนอกอุณหภูมิเกือบจะหนึ่งร้อยองศาฟาเรนไฮต์ (อุณหภูมิในแอริโซนาจะไม่ลดลงถึงกับรู้สึกได้จนกว่าจะตุลาคมครึ่งเดือนหลัง ซึ่งตอนนี้ยังอีกตั้งสัปดาห์กว่า) แต่ผมนึกไม่ถึงว่าคนอย่างเขาจะยอมออกจากเทียร์นาโนจี้ แม้ว่ามอริริกันยืนยันว่า เขากำลังมา ผมจึงตรวจสอบกับสัตว์เลี้ยง—คือผมควรบอกตามความสัตย์ เพื่อตนเอง—โอเบอร์อน ผู้ที่ผมผูกพันเป็นพิเศษ

เป็นอย่างไร เพื่อนรัก

<แอดดิกส์หรือ มีคนมา> โอเบอร์อนตอบจากสนามหลังบ้าน ผมรู้สึกว่ามันไม่กลัวเลย แต่กลับรู้สึกว่ามีกำลังกระดิกหาง การที่มันไม่เห่าตอนผมมาถึงบ้าน เป็นท่าที่อีกอย่างที่ผมคิดว่าทุกอย่างปกติดี

ฉันรู้ ใครมา

<ฉันไม่รู้ แต่ฉันชอบนาง นางบอกว่าไว้ไปล่าสัตว์ด้วยกัน>

นางพูดกับนายหรือ ผ่านจิตของนายเหมือนที่ฉันทำหรือ การทำให้สัตว์เข้าใจภาษามนุษย์ต้องใช้ความพยายาม ไม่ใช่มนตร์ผู่กง่าย ๆ และไม่ใช่ทออาห์ฮา เคย ดานอันทุกคนจะยอมสละเวลา โดยมากพวกเขาจะจำกัดอยู่แค่สื่อสารอารมณ์และภาพ เหมือนเวลาพูดกับธาตุ

<อ้อ นางพูด นางบอกว่าฉันทำให้นางนึกถึงพ่อพันธุ์ของฉัน>

เียนยอ อันที่จริง โอเบอร์อนเป็นวูล์ฟฮาวด์ไอริชตัวอย่างที่ดีเลิศ ขนหนาสีเทาเข้ม ร่างกายบึกบึน พ่อพันธุ์ของมันเรียกว่าวอร์ฮาร์ด ไม่ใช่วูล์ฟฮาวด์ พวกมันติดตามชาวไอริชไปสนามรบ ทำอาหารม้าตกและจุ่มจุ่มมรณะ สมัยผมเป็นเด็ก วอร์ฮาร์ดเป็นสัตว์ไม่ค่อยเป็นมิตร ไม่เหมือนวูล์ฟฮาวด์ในปัจจุบัน ซึ่งอ่อนโยนกว่า อันที่จริง วูล์ฟฮาวด์สมัยใหม่ส่วนใหญ่เชื่อ ผสมพันธุ์ให้มีลักษณะอ่อนโยนนานนับร้อยปี พวกมันนึกไม่ออกว่าจะจุ่มสิ่งใด นอกจากซามใส่อาหารเม็ด ส่วนโอเบอร์อนมีลักษณะนิสัยผสมที่ดี สามารถเปลี่ยนพฤติกรรมเป็นโหดร้ายตามสายเลือดในโอกาสที่เหมาะสม ผมซื้อมันมาผ่านอินเทอร์เน็ต จากฟาร์มช่วยชีวิตสุนัขในแมสซาชูเซตส์ หลังจากหงุดหงิดคนผสมพันธุ์ในแอริโซนาหมาทุกตัวที่เขามีเชื่องเกินไป ตอนผมบินไปหาโอเบอร์อน มันคุพประมาดตามมาตรฐานสมัยใหม่ แต่แน่นอน สิ่งที่ต้องทำคือ แค่คุยกับมัน นาน ๆ ครั้งมันต้องการล่าสัตว์บ้าง ก็ยอมมัน มันเป็นหมาสุดยอดสุภาพบุรุษ มีน้ำใส่นายถึงชอบนาง นางถามอะไรนายหรือเปล่า

<นางแค่อายากรู้ว่าเมื่อไรนายจะกลับ>

โล่งอก แสดงว่านางไม้ได้มาตามหาสมบัติชิ้นใดของผม—ซึ่งนั่นหมายถึงนางไม้ใช้คนที่แองกัส โอจ์จ้างมา อ้อ นางมานานแค่ไหนแล้ว

<นางเพิ่งมาไม่นาน>

หมาไม่เก่งเรื่องเวลานัก มันรู้จักกลางวันและกลางคืน นอกนั้นมันไม่ค่อยรู้ความต่างของเวลา เพราะฉะนั้นคำว่า “ไม่นาน” อาจจะหมายถึงหนึ่งนาทีที่แล้วหรือหลายชั่วโมงที่แล้ว นายหลับหรือเปล่า ผมถาม ตั้งแต่นางมาถึง

<เปล่า เราเพิ่งคุยเสร็จก่อนที่นายจะมา>

ขอบใจ โอเบอร์อน

<เราจะไปล่าสัตว์กันเร็ว ๆ นี้ไหม>

ขึ้นอยู่กับว่าใครมา นางคือใครก็ตาม นางไม้ได้รับเชิญ

<อ้าว> โอเบอร์อนไม่แน่ใจขึ้นเรื่อย ๆ <ฉันจะ लेकरปกป้องนายหรือเปล่า>

อย่ากังวลไปเลย โอเบอร์อน ผมพูด ฉันไม่ได้ไม่พอใจนาย เพียงฉันกลับมารีบ เราจะเข้าบ้านพร้อมกัน ฉันอยากให้นายคุ้มกันฉันไว้ เพื่อว่านางไม้เป็นมิตรอย่างที่นายคิด

<แล้วถ้านางจู้โจมละ>

ส่วนนาง ห้ามให้ออกาสู้แก่พวกทูอาห์ฮา เดย์ ดานอัน

<ฉันนึกว่านายเคยบอกว่า ห้ามทำร้ายมนุษย์>

นางไม้ได้เป็นมนุษย์มานานมาก

<เอาละ ฉันไม่เชื่อว่านางจะจู้โจม นางคือไร่มนุษยธรรมที่ใจดี>

นายหมายถึงอมมนุษย์ ไร่มนุษยธรรมคือคำคุณศัพท์ ผมพูดขณะลุกจากสนามหญ้า แล้วค่อย ๆ ย่องอ้อมด้านซ้ายของบ้านไปที่สนามหลังบ้าน

<เฮอะ ฉันไม่ใช่เจ้าของภาษา จะไปไหนก็ไป>

ผมจอดจักรยานชั่วคราวบนถนน หวังว่าไม่ถูกขโมยแต่ทิ้งไว้ไม่กี่นาที โอเบอร์อนคอยอยู่ขณะผมเปิดประตู ลีนห้อยพร้อมกระดิกหาง ผมเกาะหลังหุมนั้นเบา ๆ เราเดินเข้าประตูหลังพร้อมกัน

เฟอร์นิเจอร์ตรงลานบ้านไม้ถูกขยับ พืชสมุนไพรปลูกในกระบะเรียงตามแนวรั้วด้านหลัง อยู่ในบริเวณที่ปกติสงวนไว้สำหรับสนามหญ้า อยู่ดีไม่ถูกรบกวน

ผมพบผู้มาเยือนอยู่ในครัว กำลังพยายามทำน้ำปั่นเข้มข้นด้วยสตรอเบอร์รี่

“เมานั่นอ่อน แม็คลีสร์เอาเครื่องบ้านี้ไปดินแดนเงาที่!” นางตะโกนขณะทุบกำปับบนปุมเครื่องปั่นน้ำผลไม้ “เวลาพวกมนุษย์กตปุมนี้ มันก็ทำงานนี้แล้วทำไมของเจ้าไม่หมุน” นางร้องถามพลางค้อนผม

“ท่านต้องเสียบปลั๊กก่อน” ผมอธิบาย

“นี่ปลั๊กอะไร”

“เสียบเจ้าสองขาตรงปลายสายไฟเข้าเต้าเสียบบนผนัง ก็จะทำให้เครื่องปั่นมี เอ้อ พลังเคลื่อนไหว” ผมคิดว่าไว้ค่อยอธิบายคำว่าไฟฟ้าถ้าจำเป็น ไม่ควรให้นางสับสนกับคำศัพท์ใหม่

“อ้อ สบายดี ดรูดิต”

“สบายดี ฟลีห์ดิช เทพีการล่า”

<บอกแล้วว่านางใจดี> โอเบอร์อนว่า

ผมยอมรับว่า ถ้าให้เจอทูอาห์ฮา เดย์ ดานอันลักต่น ฟลีห์ดิชคือคนที่น่าเจอที่สุดในครัวผม แต่จำได้ไหมคำกล่าวโบราณที่ว่า ฟ้าครีမ်ต้องคำสาปสามหน หนที่สองกำลังไล่หลังฟลีห์ดิชมา ซึ่งผมเองก็ไม่ระแคะระคาย

บทที่ 4

“ไ้ เรีนมีเครื่องคืบแบบนี้ไ้เทียรนาโบล็เลย” ฟลัคคัชคราญดั่งกัว่าเสียง
เครื่องปั่น

“ซ้าม่แปลกใจ” มตอบ “ที่นั่นเครื่องปั่นหายาก แล้วทำนรู้จักเครื่องปั่นนี้
จากที่ไ้ไหน”

“ม่ไม่นานนี้ พอตีไปเห็นมา” ฟลัคคัชตอบพลางเป่าปอยมมเป็นลอนสีแดง
เกะกะออกจากดวงตาขณะมองน้ำปั่นสตรอเบอร์รี่ เหมือนชนแพงคอดต้องลม
หยิกเล็กน้อย และเป็นธรรมชาติมากจนมคิดว่ อยากแอบเสียบกึ่งม่สักกึ่ง
สองกึ่งห้อยที่ปอยมมของนาง “ซ้าได้รับเชิญไปเยี่ยมป่าของนักล้าเอิร์น ซ้าจับ
คนลักลอบล่าสัตว์ซึ่งซ้บรถบรรทุกคันเบ้อเร็วผ่านมา เขาจับกวางตัวเมียซ่อนไว้
ด้านหลัง คลุมด้วยแผ่นพลาสติกสีดำ เพราะเอิร์นม่ได้อยู่กับซ้าตอนนั้น ซ้าจึง
คิดเองว่จะแก้แค้นให้กวางตัวเมีย ซ้าเลยซ้่นรถเทียมกวางตามเขาไปในเมือง”
นางเริ่มเทน้ำปั่นซ้่มซ้่นใส่แก้ว ดูน่ากินมาก มมนึกหวังว่นางคงมีใจคิดแบ่ง ม
นึกซ้่นได้ว่ ฟลัคคัชมีรถเทียมกวางตัวผู้ มคิดว่แม่แต่คนอังกฤษหัวอนุรักษ์ใน
ปัจจุบันก็คงทำตัวแย่ ถ้าเผชิญอะไรแบบนั้นบนทางด่วน

CONTACT US!

 @booktime

 www.facebook.com/ImArnPUB

 www.booktime.co.th

INTERNATIONAL BESTSELLER

แอตติคัส โอซิลลิเวน อาศัยอยู่ในแอริโซนาอย่างสงบสุข เปิดร้านขายหนังสือเล็กๆ และใช้เวลาว่างอยู่กับ **ไอเบอรอน** หมาเพื่อนรัก ใครๆ ก็คิดว่าเขาเป็นหนุ่มหล่อชาวไอริชอายุ 21 ปี ทั้งที่จริงๆ เขาคือดรูอิดคนสุดท้ายของโลกอายุ 21 ศตวรรษ! มีเวทมนตร์ สามารถดึงพลังจากพื้นดิน และครอบครองดาบในตำนานที่แหลมคมยิ่งชื่อ **“ฟริกอาราห์”** ซึ่งทำให้เขาถูก **แองกิส โอซ์** เทพความรักแห่งเคลต์ตามล่าไม่เลิกรามานหลายศตวรรษ เพื่อหวังชิงดาบ แต่ครั้งนี้เขาจะไม่หนีอีกต่อไป และจะใช้พลังทั้งหมดที่มี รวมทั้งความช่วยเหลือจากเทพีความตายผู้แสนซีกซี่ จากเพื่อนนายมนุषย์หมาป่า ฆิวดูเลียด เพื่อสู้ให้รู้กันไปเลย

THE IRON DRUID CHRONICLES ชุดยอดซีรีส์ขายดีโดนใจนักอ่าน

“นี่เป็นนิยายแฟนตาซีที่ดีที่สุดที่ผมเคยอ่าน
ดำเนินเรื่องเร็ว ตลก ฉลาด

และมักเล่นอายุตำนานโบราณอย่างลงตัว... ขอแนะนำอย่างยิ่ง”

– จอห์น อีตติงเจอร์ ที่สาม บรรณาธิการ *Grasping for the Wind*

“คำอธิบายสียดสีและจิกกิด... ตัวละครมีมนุषย์ลึกลับพันรดี
เต็มไปด้วยแอ็คชั่น และโครงเรื่องที่บรรจงสร้างมาดี
เรื่องนี้สนุกอย่างแรง” – *The Plain Dealer*

“ซีรีส์ไอรอน ดรูอิด หลีกแหลม รวดเร็ว และชวนดำดิ่ง”
– เจสัน ไวส์เบอร์เกอร์, *Boing Boing*

“ปรกณิคมคลติกกับดรูอิดโบราณ ผสมกับมุมมองโมเดิร์นในทะเลทรายแอริโซนา
นี่ละนิยายแฟนตาซีฉลาดๆ เรื่องใหม่” – เคลลี เมตติง ผู้เขียน *Chimera*

“สุดยอด... เต็มไปด้วยวลีเด็ดและการต่อสู้แบบดูมตามโครมคราม”
– *Publishers Weekly*

www.im-arn.com

ในเครือสุภาพใจ

ImArnPUB

DG 0036 ๖๘๘๖๖๖

ISBN 978-616-14-0230-3

210.-
www.booktime.co.th

หนังสือดี เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป